

ת"פ 66188/12/19 - מדינת ישראל נגד רוברט אלחסוב

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 66188-12-19 מדינת ישראל נ' אלחסוב
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רוברט אלחסוב

הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו שתי עבירות אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") ועבירת ניסיון תקיפה סתם לפי סעיף 25 וסעיף 379 לחוק.

2. בפתח דברי וכמצוות סעיף 182סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיעה בזאת על החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירת ניסיון לתקיפה סתם ומעבירת האימים המיוחסת לו באישום השני, אך להרשיעו בעבירת האימים המיוחסת לו באישום הראשון.

3. להלן נימוקי הכרעתי:

א. כתב האישום:

האישום הראשון:

4. עפ"י כתב-האישום, ביום 24.12.18 בשעה 13:45, בחדר הרופאה ד"ר זינאידה עוזר (להלן: "**המתלוננת**") שבבית החולים הרצפלד בגדרה, אשר בו הייתה מאושפזת באותה עת אמו של הנאשם, איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה כי אם יקרה משהו לאמו הוא "יביא אנשים לבית החולים שיהרגו את כולם". בנוסף, גידף הנאשם את המתלוננת בשפה הרוסית וצעק לעברה ברוסית "אני אזיין אותך, אני אדקור אותך".

5. באותן נסיבות, הדף הנאשם כיסא לכיוון המתלוננת אך הכיסא נתקע בשולחן ובשל כך לא פגע במתלוננת.

6. נטען, כי במעשיו המתוארים לעיל, איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בה ובאחרים במטרה להפחידה ולהקניטה וכן ניסה לתקוף אותה שלא כדין.

האישום השני:

7. הנאשם הואשם, כי מספר שבועות עובר לתאריך 25.12.18 במועד שאינו ידוע למאשימה, אמר הנאשם למתלוננת בשיחה שהתקיימה בבית החולים הרצפלד כי "אמא שלי היא הכל בשבילי, אני מוכן לעשות בשבילה הכל, אפילו להרוג", תוך שציין בפניה כי ריצה מאסר בעברו בבית סוהר.

8. נטען, כי במעשיו אלו איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בה או באחרים ובמטרה להפחידה או להקניטה.

ב. תשובת הנאשם לכתב האישום:

9. במסגרת תשובתו לכתב האישום טען הנאשם, כי אכן נכח בבית החולים במועדים הרלוונטיים, בעת שליווה את אימו המנוחה שהייתה חולה אונקולוגית, וכן הודה כי שוחח עם המתלוננת במועדים אלה.

10. ביחס לאישום הראשון, הודה הנאשם כי הרים את קולו ודרש לקבל טיפול עבור אימו, אך כפר באמירות המיוחסות לו. הנאשם הודה, כי דחף את הכסא, אך טען כי דחף אותו לכיוון השולחן וכי לא הייתה לו כל כוונה לדחוף את הכסא לכיוון המתלוננת.

11. גם ביחס לאישום השני, הכחיש הנאשם את האמירות המיוחסות לו.

ג. המסגרת הדיונית:

12. בהמשך לכפירתו של הנאשם נשמעו הראיות בתיק.

13. במסגרת פרשת התביעה, נשמעו עדויותיהם של המתלוננת (עת/2), עדותה של הגב' אלה קוקלינסקי - אחות אחראית במחלקה לסייעוד אונקולוגי בבית החולים הרצפלד (עת/1) ועדותו של השוטר מר אלכס איליאב - גובה הודעת הנאשם (עת/4). במסגרת פרשת ההגנה, נשמעה עדותו של הנאשם.

14. כמו כן, הוגשו כמוצגי תביעה דוח פעולה של רס"ל בר ייטב (ת/1), טופס הודעה על זכויות חשוד (ת/2), כתב ערובה (ת/3), דיסק שיחת מוקד 100 תמלול השיחה למוקד 100, תע"צ לגבי השיחה ודוח אירועים משל"ט מרכז (ת/4) ותמלול חקירת הנאשם (ת/5).

ד. דין והכרעה:

15. המחלוקות שנדרש ביהמ"ש להכריע בהן, הן למעשה מחלוקות עובדתיות ושאלות מהימנות, באשר לעצם ביצוע המעשים המיוחסים לנאשם על ידו.

16. ראוי לציין, כי כחלק מסיכומי התביעה, התייחס ב"כ המאשימה לשאלת פסלות הודעתו של הנאשם. עניין זה התעורר, היות ועלה מעדותו של השוטר אלכס אילאייב, גובה הודעת הנאשם ומסרטון תיעוד החקירה, כי לאחר שהובהרו לנאשם זכויותיו, לרבות זכות ההיוועצות, ואף שהוא אינו נשמע אומר שהוא מוותר על ייעוץ של עו"ד, נרשם מפיו כאילו ויתר. השוטר אישר את הדברים, ואף הסכים כי מדובר במחדל חמור. ב"כ המאשימה טען משפטית בנושא, תוך הפנייה לפסיקה, כי אין לפסול את ההודעה. ואולם, כפי שהוסכם גם על ידי ההגנה (ר' בפתח טיעוני הסיכום של הסניגור, עמ' 48, ש' 16 - 20), הרי שאלה זו אינה מהותית, היות והלכה למעשה הנאשם חזר בעדותו בבית המשפט על גרסתו, כפי שמסר אותה בהודעתו במשטרה לשוטר אילאייב. לפיכך, איני נדרשת לניתוח השאלה המשפטית של פסלות הודעת הנאשם.

ד1. הראיות שהובאו לפני בית המשפט:

עדוּתָהּ של המתלוננת, עת/2:

17. בעדותה, סיפרה המתלוננת כי היא משמשת כרופאה, מאז שנת 1981, ובבית החולים הרצפלד בגדרה, מאז שנת 1995.

18. וכך תיארה העדה את האירועים המפורטים בכתב האישום, כאשר התבקשה בחקירתה הראשית לספר מדוע הגיעה אל תחנת המטרה ביום 25.12.18:

"יום לפני, ב - 24.12.18, בא אליי הבן של המטופלת שהייתה מאושפזת אצלנו, בא לדבר איתי. הוא אמר שאנחנו הבטחנו לו שהוא יביא את אימא שלו, הבטחנו שיטפל בה טוב והיא תרגיש יותר טוב ובפועל אנחנו מסממים אותה ולא עושים כלום, היא מיום ליום מרגישה יותר ויותר גרוע ואפילו נוזלים היא לא מקבלת. אנחנו דיברנו כמה שבועות לפני וגם אז הסברתי לו שאימא שלו סובלת מסרטן מפושט, אימא שלו סובלת מכאבים ולכן אנחנו צריכים לתת לה תרופות נגד כאבים ועד לאחרונה לא היה צורך בנוזלים, אבל מאתמול היא מקבלת נוזלים. הוא המשיך להגיד שאנחנו הורגים אותה ואם יקרה לה משהו הוא יביא אנשים ויהרוג את כולם, הוא הרים את הקול, הוא הזיז ידיים והוא אמר לי שהוא יזיין אותי, ידקור אותי, אמר לי מילים גסות ברוסית. אמרתי לו שאני לא מעוניינת להמשיך את השיחה ולחצתי על לחצן מצוקה. הוא גם קם ודחף את הכיסא, אז הקצה של השולחן עצר את הכיסא."

19. המתלוננת העידה כי הנאשם דחף את הכיסא לכיוונה (עמ' 13 ש' 28-29), וכי לאחר האירועהמתוארניגשה לתחנת האחיות וסיפרה לאחות אלה קוקלינסקי, כי הנאשם איים עליה וכי פחדה והוסיפה "חשבתי שאוטוטו

אקבל בוקס בפנים. התנועות ידיים שלו והקול שלו ושזה שהוא קם ככה היה מפחיד" (עמ' 14 ש' 5-7, ש' 32), לכן עפ"י עדותה לחצה על לחצן המצוקה (שם, ש' 13 - 14). כמו כן, חזרה המתלוננת על גרסתה, כי הנאשם אמר שידקור אותה, יזין אותה וכן קילל אותה ברוסית, במילים "סוקה, בלאט" (שם, ש' 29-30).

20. עוד העידה המתלוננת כי בשיחה שניהלה עם הנאשם, כמה שבועות קודם לאירוע המתואר לעיל, הוא סיפר לה שהיה בכלא, וכי אמו היא הכל בשבילו ואם יקרה לה משהו הוא יכול לעשות הכל, אפילו להרוג (עמ' 14, ש' 9-10). ביחס למקרה זה הוסיפה, **"הוא לא איים עליי, הוא רק אמר לי שהוא היה בכלא, לא יודעת למה, למה הוא צריך לספר שהוא היה בכלא? אני הרגשתי את זה כאיום, שהוא עברין ואני צריכה לפחד ממנו. הוא אמר שהוא מוכן לעשות עבור אימא הכל, אפילו להרוג, הוא לא איים עליי אז"** (עמ' 14, ש' 18-20). בהמשך הדברים, הוסיפה **"לא יכולה לומר שפחדתי, אבל לא הרבה משפחות אומרים דברים כאלה אצלנו, אז לא יכולה לומר שפחדתי מזה, אבל זה היה חריג..."** (ש', 22 - 24). כאשר עומתה העדה, עם טענת הנאשם שלא אמר את הדברים הללו כלל, עמדה העדה על כך שהדברים נאמרו לה מפיו, בשיחתם הראשונה. המתלוננת שללה כל היכרות קודמת ונוספת עם הנאשם.

21. במסגרת החקירה הנגדית, נשאלה העדה באיזה מצב הגיעה אימו של הנאשם לבית החולים והשיבה, כי זו הגיעה במצב סופני, עם סרטן ממושט, הייתה סיעודית וסבלה מכאבים, עד שלבסוף נפטרה במחלקה. לטענת המתלוננת, בשיחתה הראשונה עם הנאשם דיברה איתו על מצבה של אימו על מנת לערוך תיאום ציפיות, כפי שהיא נוהגת לעשות עם כל המטופלים שמגיעים במצב דומה למחלקה, אך לא נתקלה אף פעם בתגובה כמו זו לה זכתה מן הנאשם (עמ' 15).

22. בתשובה לשאלה מדוע מיד לאחר האירוע מיום 24.12.18 לא הייתה מעוניינת להגיש תלונה ולבסוף הגישה תלונתה ביום שלמחרת, השיבה המתלוננת: **"אני חשבתי על כל הצוות של המחלקה וידעתי שאימא שלו בסופו של דבר תמות וחשבתי מה יהיה ברגע שהיא תמות, מה הוא יעשה, מה יהיה עם הצוות, דאגתי לצוות, אז מאוד רציתי שירחיקו אותו מבית החולים"** (עמ' 16, ש' 27-29). המתלוננת שללה, כי גורם כלשהו שוחח עימה על הנושא, וטענה כי הייתה זו החלטה שלה בלבד לסור אל תחנת המשטרה.

23. המתלוננת התבקשה לתאר את החדר בוא ישבה יחד עם הנאשם בעת שהתרחש האירוע המתואר בפרט האישום הראשון ותיארה את השולחן, אשר משני צידיו ישבו היא והנאשם, וסיפרה **"אני ישבתי בצד אחד שלו והוא ישב בפינה של השולחן לצד הנגדי...כשהאירוע מסתיים, אני ישבתי באותו מקום והוא קם ודחף את הכיסא והכיסא נעצר בפינה שקרובה אליי מצד שמאל שלי"** (עמ' 17, ש' 10 - 14). בתשובתה לשאלות הסניגור, אם היה רוצה הנאשם לבצע פעולה אחרת עם הכסא האם יכול היה לעשות זאת והאם יכול להיות שהנאשם קם בעצבנות והזיז את הכיסא לכיוון השולחן, לא שללה זאת המתלוננת, והשיבה כי אכן יכול להיות (עמ' 17, ש' 15-18).

24. המתלוננת אישרה, שהנאשם הלין על הטיפול באימו, על רקע מצבה הרפואי המתדרדר, והרים את קולו.

25. ביחס למילות האיום המיוחסות לנאשם בפרט האישום הראשון, נתבקשה העדה לחזור על הדברים שאמר לה הנאשם בשפה הרוסית והמתורגמן מטעם בית המשפט תרגם את הדברים לעברית במילים **"אני אדקור/אשחט אותך"** (עמ' 18, ש' 19).

26. המתלוננת עומתה עם גרסת הנאשם, לפיה הרים קולו, מתוך דאגה לאימו ותסכול בשל מצבה, גידף וקילל, אך גידופיו הופנו באופן כללי ולא כלפי המתלוננת באופן אישי וכי לא איים עליה. למשמע דברים אלו, אמרה המתלוננת **"אין לי מה לומר, אני לא יודעת, אני הרגשתי שזה מכון אליי, מה הוא התכוון, אני לא יודעת"** (עמ' 18, ש' 32). וכן ציינה **"הוא אמר שהוא יהרוג את כולם, בגלל זה אני אומרת שדאגתי לצוות"** (שם, ש' 24). המתלוננת אישרה, כי הנאשם לא פעל לממש את איומיו ולא חזר למחלקה לאחר פטירתה של אימו המנוחה.

27. בחקירתה החוזרת, כאשר נשאלה שוב המתלוננת ביחס לניסיון התקיפה, השיבה **"יכול להיות שזה [הכסא - א.ה.ה.] במקרה הלך לכיווני, אבל הייתי ממש בקצה השולחן וזה ממש עצר 10 סנטימטרים לפני... יכול להיות שהוא עשה את זה לא מכון אליי, אבל זה ממש הגיע אליי, כמה סנטימטרים ממני"** (עמ' 19, ש' 6 - 7).

28. ביחס למילות האיום **"אני אדקור/אני אשחט אותך"**, והפער בין הדברים שאמרה במשטרה לדברים שעלו מן התרגום, השיבה המתלוננת **"יכול להיות שתרגמתי לא נכון, הוא אמר... העברית שלי לא כזו שאני מבחינה בהבדל של בי אני אדקור אותך, לבין אני אשחט אותך"** (שם, ש' 13 - 14).

עדוּתה של הגב' אלה קוקלינסקי עת/1:

29. גב' אלה קוקלינסקי, העידה כי היא משמשת בתפקיד אחות אחראית במחלקה לסיעוד אונקולוגי, בבית החולים הרצפלד, מזה כ - 30 שנה.

30. וכך מסרה העדה, ביחס לאירוע נשוא כתב האישום הראשון: **"הייתי בתחנה של האחיות, ישבתי בתחנה עם הצוות שלי, הגיע(ה) ד"ר עוזר מחדר הרופאים, נסערת ואמרה שהיה לה מקרה לא נעים בחדר שצעקו עליה, קיללו אותה, אמרו שידקרו את כל הצוות אם יקרה משהו לאימא של הבן אדם. בנוסף אמרה שזרקו עליה כיסא... היא ניסתה להזעיק שומר באמצעות כפתור המצוקה וזה לא עבד בחדר, אז היא הגיעה לתחנה ואנחנו הזמנו את השומר"** (עמ' 20, ש' 9 - 13).

31. ב"כ המאשימה ביקש לרענן את זיכרונה של העדה באשר למושא האיומים, בשל הפער שעלה בין הודעתה במשטרה לבין עדותה בבית המשפט. כך, העדה נשאלה: **"כתוב כאן שהוא אמר שהוא ידקור אותה אם משהו יקרה לאימא שלו, ככה את אמרת במשטרה שהיא אמרה..."** (עמ' 2 - ש' 19-20) וכן: **"עכשיו את אמרת שהוא ידקור את כל הצוות אם משהו יקרה לאימא שלו, אבל במשטרה אמרת שהוא ידקור אותה (הכוונה למתלוננת - הוספה שלי) אם משהו יקרה לאימא שלו"** (עמ' 20 ש' 22-23) והעדה השיבה כי **"הוא דיבר על כל הצוות, בגלל זה היא הלכה למשטרה, היא פחדה על הצוות"**. העדה חזרה והדגישה כי **"זה היה כל**

הצוות, כן" וכי "הוא אמר שידקור את כל הצוות" (עמ' 20, ש' 29 ו-34).

32. כשביקש התובע להכריז על העדה כעדה עוינת, נשאלה העדה ע"י בית המשפט האם יש לה הסבר מדוע דבריה נמסרו מפיה כפי שהם כתובים בהודעת המשטרה, השיבה כי חלפו שנתיים וכי אולי הנאשם אמר "אני אדקור אותה, אני לא זוכרת, אל תקחי את המילים שלי בחשבון" (עמ' 21, ש' 9), ובהמשך "את המילים שאולי הוא ידקור את כל הצוות. ואולי הוא אומר אני אדקור אותה, אני לא זוכרת" (שם, ש' 13).

33. כאשר נשאלה העדה, איך נראתה לה המתלוננת בעת שסיפרה לה על המקרה, השיבה "היא הייתה מפוחדת, לא כל יום קורים מקרים כאלה בבית החולים, היא הייתה נסערת ומפוחדת. לא כל יום מישהו זורק כיסא", ואישרה כי המתלוננת סיפרה לה גם על כך (שם, ש' 19 - 20).

34. במסגרת חקירתה הנגדית, נשאלה העדה באיזה שלב של האירוע פגשה את המתלוננת, ולעניין זה השיבה "היא יצאה מהחדר לתחנת האחיות ואמרה שקרה לה האירוע" (עמ' 22, ש' 11), בהמשך לכך, עפ"י עדותה, הזמינה את קצין הביטחון של בית המחולים שהמשיך לטפל בנושא.

35. העדה נשאלה ע"י הסניגור, האם הבחינה בדבר מה שונה במתלוננת, ובתגובה לכך השיבה "ד"ר עוזר בד"כ היא אישה רגועה, והיא מדברת עם משפחות ומסבירה הכל, אם אין מה לעשות, אז היא מסבירה שאין מה לעשות, פה היא הייתה סוערת והגיעה אדומה, בפאניקה והיא פחדה...אני ראיתי שהיא הייתה בפאניקה, אני עובדת איתה 20 שנה, אני מכירה אותה ואני יודעת איך נראה אדם בפאניקה, אני קלטתי אותה (עמ' 22, ש' 32 - 34, עמ' 23 ש' 1 - 2). לאחר האמור, חזרה העדה עוד פעמיים, על כך שהמתלוננת נראתה לה נסערת, אדומה ומפוחדת (שם, ש' 5, ש' 10).

עדוּתו של השוטר מר אלכס איליאב עת/4:

36. בשל התנגדותו של ב"כ הנאשם להגשת הודעת הנאשם, זומן גובה ההודעה, השוטר אלכס איליאב למסירת עדותו אודות נסיבות גבייתה.

37. כפי שצוין כבר לעיל, השוטר איליאב אישר כי ישנו פער בין הכתוב בהודעה לבין ההקלטה, במובן זה, שלאחר שנמסרו לנאשם זכויותיו, נרשם מפיו כאילו ויתר על עו"ד, בעוד שלמעשה הויתור לא נשמע מפיו בהקלטה. השוטר אישר כי מדובר בתקלה חמורה ולא ידע להסביר את הנסיבות בעטין זו התרחשה (ר' עמ' 26 ש' 1 - 12).

38. בחקירתו הנגדית טען העד, כי אילו הנאשם היה מעוניין בעורך דין, הוא לא היה נכנס כלל לחדר החקירות.

שיחה עם מוקד 100:

39. במסגרת פרשת התביעה, הוגשו דיסק השיחה עם מוקד 100, תמלול השיחה, תע"צ על הורדת השיחה לדיסק ודו"ח משלט מרכז על האירוע (ת/4). מראיות אלו עולה, כי ביום 24.12.18, בשעה 14:21, התקבל דיווח מאת יוני, מאבטח בבית החולים הרצפלד, אשר לפיו התרחש אירוע תקיפה של אחת הרופאות, ע"י בן של אחת המטופלות, שבמהלכו הוא זרק עליה כיסא.

דו"ח הפעולה של השוטר שהגיע למקום (ת/1):

40. עוד במסגרת פרשת התביעה הוגש דו"ח הפעולה, שנערך ע"י רס"ל ייטב בר, השוטר שהגיע אל בית החולים, בעקבות הקריאה. המודיעה, עפ"י הדו"ח היא המתלוננת. וכך נכתב בדו"ח:

"במהלך משמרת התקבל אירוע המשל. הגעתי למקום שם חברתי למודיעה, כאשר החשוד נמצא עם איש בטחון של ביה"ח מחוץ למחלקה. המודיעה טענה, כי הייתה לה שיחה עם החשוד היום בקשר למצבה של אימו. הנ"ל לא אהב את דבריה וטען כי לא מטפלים באמא שלו יפה. התחיל לצעוק עליה ולהתלהם עליה בחדר של הרופאה. באותו הרגע, ביקשה להפסיק את השיחה עימו וביקשה ממנו לצאת, טענה כי הנ"ל אמר לה אני אדקור אותך וכשיצא מהחדר דחף לעברה את הכיסא שעליו ישב. אמרה שלא זרק עליה אלא דחף לעברה... לשאלה שלי אם היא מעוניינת בהגשת תלונה מסרה שלא, רק רוצים שנוציא אותו מביה"ח. מסרתי למודיעה, כי בכל רגע נתון אם תשנה את דעתה שתגיע לתחנת המשטרה ותגיש תלונה... ניגשתי אליו, שהה בחוץ עם מאבטח, מדובר באדם מבוגר מאוד קשה להבין אותו... נראה לא בריא בנפשו טען בפני שהיה מכור לסמים. בהתחלה היה תוקפני כלפי, אך הרגעתי את הנ"ל, דאגתי שיצא יחד איתי אל מחוץ ביה"ח. סיפר לי שדואג לאימו ולא מטפלים בה טוב והוא מאוד כועס, נמסר לו לא להגיע שוב לחיכוכים עם הצוות הרפואי...".

פרשת ההגנה:

גרסת הנאשם:

41. הנאשם טען בחקירתו, כי ביקש מהשוטר אילאייב לשוחח עם עורך דין דובר רוסית וכי בתגובה נאמר לו **"כבר מאוחר ונצטרך לחכות 3 שעות, בוא נברר מהר את העניינים ואני אעזור לך"** (עמ' 32 ש' 25-26). לטענת הנאשם, בשל היותו חולה לב ואסטמה לא יכול היה לחכות זמן רב כדבריו ולכן הסכים, וכן טען כי **"לא יודע מה הוא כתב שם היות ואני לא קורא עברית, אבל כתבתי על גבי הפרוטוקול מעל מה שנאמר כתב, כתבתי בשפה הרוסית, הרי הוא הקריא לי את הפרוטוקול, תרגם לי אותו, אבל ראיתי לפי המבט שלו שהוא מדלג על חלקים, אבל בכל אופן חתמתי על הפרוטוקול כי כבר התחלתי לרעוד"** (עמ' 32 ש' 28-30, ר' גם עמ' 41 ש' 3-4, 6-8).

42. ביחס לאירוע המתואר באישום הראשון, העיד הנאשם כי נכנס לחדר הרופאה - המתלוננת, כדי לבקש שימרחו לאמו משחה. הנאשם המשיך והעיד כי המתלוננת החלה לצעוק עליו שייצא מהחדר. עוד העיד הנאשם: **"...**

התיישבתי על הכיסא וקירבתי את הכיסא לשולחן במטרה לשוחח איתה. היא החלה להרים קול ואז אני קמתי והכיסא הזה שלא בכוונה הזזתי אותו אחורה. לקחתי את הכיסא ופניתי לרופאה ואמרתי לה שיהיה לך רע מאוד אם יקרה משהו לאימא שלי. והכיסא סתם דחפתי לכיוון השולחן והיה שם איזה הפרדה בין הצדדים. אולם דחפתי את הכיסא בגסות, אבל לאחר מכן עזבתי" (עמ' 33 ש' 5-12), "הכיסא לא פגע, הוא פשוט נתקע בדופן של השולחן" (עמ' 34, ש' 6).

43. לשאלה האם איים על הרופאה ואמר שאם יקרה משהו לאימו "יבואו אנשים לבית החולים ויהרגו את כולם" וכי איים שידקור את המתלוננת השיב הנאשם כי זו לא האמת וכי: "... אמרתי שיהיה לה רע, אבל התכוונתי שיהיה רע מאלוהים, האל יעניש אותה..." (עמ' 33 ש' 30-31) וכן "אני ישבתי כאן שהיא אמרה את זה, וזה לא האמת" (עמ' 34 ש' 1).

44. הנאשם סיפר בעדותו, כי "אצלנו, אצל הקווקזים, האימא היא כמו אלוהים ומשתדלים לעשות הכל למענה" (עמ' 33, ש' 6-7), וטען בעדותו, מתוך סערת רגשות ובכי, כי אימו המנוחה לא קיבלה טיפול ראוי בבית החולים, חרף בקשותיו החוזרות, ואף טען כי חשד שהצוות פוגע בבה פיזית.

45. ביחס לאישום השני, טען הנאשם בעדותו, כי לא שוחח עם המתלוננת לפני האירוע נשוא האישום הראשון, אלא שוחח עם העו"ס בלבד.

46. בחקירתו הנגדית, טען הנאשם, כי לא כעס על הטיפול באימו. כאשר עומת עם דבריו בחקירה, כפי שהם עולים מדיסק החקירה, שאז אמר "לי קפץ הפיזו והתעצבנתי", אישר אותם וטען "כן, אבל הרגשתי את עצמי רע מאוד, היה לי התקף ואיך להסביר את זה, במצב כזה של כעס, של סערת רגשות אומר אדם דברים מסוג זה. אני מתנצל על כך, אני לא יודע איך להסביר את זה" (עמ' 36 ש' 3-5).

47. בהסכמת הצדדים, במהלך החקירה הנגדית, צפה המתורגמן בדיסק חקירת הנאשם, ואישר לבית המשפט, כי הנאשם אמר את המילים "אמרתי לה דברים פוגעניים אבל לא סוקה בלאט, אמרתי לה אם יקרה לה משהו בלאט, ככה אמרתי לה".

48. כאשר נטען כלפי הנאשם, כי כיוון את הכיסא לכיוונה של המתלוננת, השיב "לכיוונה? איך? יש כאן מחיצה. איך אני יכול לכוון אליה אם מכל הצדדים יש דפנות...היו 2 כסאות והיא יושבת באמצע השולחן ואני יושב ממולה. כשאני התיישבתי התקרבתי עם הכסא אליה ובהמשך, כשהיא סירבה והחלה לצעוק, אני קמתי והכיסא הוא זז אחורה ואני עקפתי את הכיסא ואמרתי לה שאם יקרה משהו לאימא שלי כן יהיה לכם רע ודחפתי את הכיסא אל השולחן, גם אם הייתי דוחף לכאן אז היה דופן פה ודופן שם...אם הייתי רוצה לעשות לה משהו, אז הייתי עושה מבלי לעזוב" (עמ' 37, ש' 33-34, עמ' 38 ש' 1-2, ש' 7-8).

49. כאשר עומת עם גרסת המתלוננת שאיים שידקור או ישחט אותה, השיב "אני אשחט?! אני מסוגל לכך? (עמ' 8)

38, ש' 10). כאשר נטען כלפיו, כי איים שאם יקרה דבר מה לאמו, יביא אנשים לבית החולים שיהרגו את כולם, השיב "למה אני צריך את זה? בשביל מה?", אך באותה נשימה הוסיף "כשאימא נפטרה, אני ביקשתי מאחי הבכור כי כל הגוף שלה היה מלא בסימנים כחולים, ביקשתי ממנו שיקחו את הגופה מאבו כביר כדי לערך בדיקה בנוגע למקורות של הסימנים על גופה" (שם, ש' 14 - 16). כאשר נטען כלפיו, כי הוא דיבר בצורה מאיימת, תוך הנפת ידיים והרמת קול, השיב "היא זאת שהרימה את קולה, אני קמתי ודחפתי את הכיסא והלכתי. לא הייתי אפילו 2 דקות שם, איך יכולתי לאיים ועוד בהנפות ידיים? אפשר להגיד הכל, אבל שתוכיח" (שם, ש' 23 - 24).

50. כאשר נשאל בחקירתו הנגדית, על האירוע המתואר באישום השני, שב והכחיש כי שוחח עם המתלוננת קודם ליום 24.12.18, טען ששוחח עם העו"ס בבית החולים והכחיש שאמר את האמירות המיוחסות לו, וכך טען "לא אמת. אני אמרתי שאכן מוכן לעשות הכל, אבל לא אמרתי את המילה "להרוג". מה אני מטומטם?...בשביל מה אני צריך להגיד לאנשים זרים שישבתי בכלא?!" (עמ' 40, ש' 11 - 12, 16).

2. המטריה המשפטית -

עבירת האיומים:

51. עבירת האיומים קבועה בסעיף 192 לחוק העונשין, קובעת כך:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

52. האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאיום, שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת דברי האיום. עמד על כך כב' השופט גולדברג בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373 (להלן: פסק דין ליכטמן):

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו, שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה, שמטרת האיום תהא להניע את המאיום לעשות מעשה או להימנע ממעשה, בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים *per se* כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאיום. נמצא כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחרות הפעולה של הזולת." (עמוד 378 לפסק הדין).

53. בית המשפט נדרש למצוא את האיזון בין השיקולים המתחרים - הגנה על חופש הביטוי מזה והגנה על שלווה נפשו,

בטחוננו וחירות פעולתו של הפרט מזה - המתאים לנסיבות העניין. בית המשפט יידרש בכל מקרה לבחון את הנסיבות המיוחדות של העניין שבפניותו שהוא מנחה את עצמו על פי התכליות הכלליות. בחינה משולבת זו היא שתקבע את התוצאה בכל מקרה ומקרה.

54. יודגש, כי לשם אכיפת האיסור שנקבע בעבירה אין נדרש להוכיח שהאיום אכן השיג את מטרתו של המאיים וכי ההפחדה או ההקנטה התממשה. די בפעולת האיום עצמה, אם בוצעה מתוך כוונה להפחיד או להקניט, כדי להוות עבירה של איומים, שכן עסקינן בעבירה התנהגותית ולא תוצאתית.

55. יסודות עבירת האיומים נותחב בפסק דין ליכטמן, כדלקמן:

"שני יסודות להלעבירת האיומים. האחד יסוד המעשה: 'המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחרותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלא ושל אדם אחר', והיסוד השני הוא היסוד הנפשי: 'בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו...' (שם)."

56. ואולם, בחינת תוכנו של האיום לא נעשית לפיקנה מידה סובייקטיבית של האדם כלפיו והופנה האיום, אלא כדיברכיב' הש' ברנזוב - ע"פ 237/53 כהן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ח 295 בעמ 299:

"איום הוא דבר אובייקטיבי שיש לבחון ולשקול אותו לפי הנסיבות של כל מקרה ומקרה. מספיק אדם בנסיבות המלוות דרישה מסוימת במקרה הקונקרטי, עלולה הדרישה להטיל לפחד או בהלה בלבד של אדם רגיל."

57. ועודב - רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל (פ"ד ס(4), 95, עמ' 116) נקבע, באשר ליסוד הנפשי:

"בהתקיים מודעות ברמת התבררות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כיהיבטי המאיים עלול להפחיד או להקניט את אלוט האיום - הוא המאיים - כי אדם מתקיים היסוד הנפשי הנדרש..."

58. היסוד העובדתי של עבירת האיומים כולל רכיב התנהגותי ורכיב נסיבתי המהווים ביחד את מכלול ההתנהגות האסורה. חלקו הראשון של הרכיב ההתנהגותי בעבירת האיומים הוא המעשה הפיזי עצמו של ביצוע האיום. על פי לשון החוק, מעשה זה יכול להיעשות "בכל דרך שהיא". חלקו השני הוא תוכנו של האיום. בעוד שהמעשה הפיזי עליו עמדנו לעיל הוא דרך הביטוי, הרי שבתוכן האיום כוונתו היא לביטוי עצמו ולמהות הפגיעה המשתמעת ממנו.

59. הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי **אמת מידה אובייקטיבית**, מנקודת מבטו של האדם מן הישוב, המצוי בנסיבותיו של המאיים, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאיים בלבד. על הלכה זו, שנפסקה עוד בע"פ 237/53 כהן נ' היועץ המשפטי, פ"ד ח(1) 295, 299 חזר בית המשפט פעמים רבות (ראו: פסק דין ליכטמן, בעמוד 379; ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 408, בעמוד 416; רע"פ 11043/04 לידני נ' מדינת ישראל (לא פורסם), [פורסם בנבו] פסקה 4). יודגש, כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת באופן המנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר בו ניתן הביטוי.

מן הכלל אל הפרט:

האם הוכחה עבירת האיומים המיוחסת לנאשם באישום הראשון?

60. לאחר שבחנתי את כלל הראיות, נחה דעתי כי עלה בידי המאשימה להוכיח ברף ההוכחה הנדרש בפלילים, כי הנאשם ביצע את עבירת האיומים המיוחסת לו באישום הראשון, ואלו נימוקיו:

61. **ראשית**, עדותה של המתלוננת מהימנה עליי. אין חולק, כי בין הנאשם למתלוננת אין כל היכרות קודמת, לא נטען ולא הוכח כל אינטרס זר שעשוי להיות למתלוננת במסירת התלונה. המתלוננת היא רופאה ותיקה, אשר טיפלה באמו המנוחה של הנאשם בהיותה במצב סופני, ואשר כחלק מן הטיפול נדרשה לקיים שיחות קשות עם הנאשם ביחס למצבה של אמו. התרשמתי, כי המתלוננת לא ביקשה להשחיר את הנאשם, או לטפול בו אשמות שווא, אלא כי עסקינן בעובדת ציבור אשר ביקשה לבצע את עבודתה, וכחלק מכך נאלצה להיות חשופה לדברים קשים שנאמרו לה ע"י הנאשם. התרשמתי, כי בהגשת התלונה פעלה התלוננת מתוך דאגה כנה לה ולצוות בית החולים, כי הנאשם עלול לממש את איומיו, כאשר מצבה הרפואי של אמו יחמיר, וכי הדברים שמסרה לא היו מופרכים או מוגזמים, אלא תיארו את ההתרחשויות כפי שהיא קלטה אותן בחושיה.

62. **שנית**, בחנתי את אמרתיה של המתלוננת בפני האחות אלה ובפני השוטר שהגיע אל בית החולים, בהיבט של היותן אמרות של קורבן אלימות. ככאלה, הן יכולות להתקבל כראיה קבילה, כחריג לכלל האוסר עדות מפי השמועה. סעיף 10 לפקודת הראיות מתווה את המסגרת הנורמטיבית לכך, וקובע מספר חלופות שבהתקיימן, ניתן לקבל עדות מכלי שני על אודות דברים שאמר קורבן של עבירת אלימות, סמוך למעשה האלימות וקשורים אליו, כהאי ליסנא:

"עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות-לואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כעד ואף אין להביאו למשפט משום שהוא נפטר או תשוש או חולה או נעדר מן הארץ, ובלבד שנתקיימה באותה אמרה אחת מאלה:

(1) היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהיתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו;

(2) היא נוגעת למעשה האלימות לפי סדר האירועים עד כדי היותה חוליה בשלשלת הנסיבות הקשורות במישרין לביצוע העבירה;

(3) היא נאמרה בשעה שהוא היה גוסס, או האמין שהוא גוסס, בעקבו של מעשה האלימות."

63. סעיף 10 לפקודת הראיות נמנה על קבוצת החריגים לכלל הפוסל עדות מפי השמועה המכונים "רס גסטה" ומתייחסים לאמרות המהוות "חלק מהאָרְעֵי". התכלית המונחת בבסיס החלופות של הסעיף היא כי מדובר בנסיבות המקימות חזקה בדבר אמיתות האמרות (ע"פ 3263/13 **בן שטרית נ' מדינת ישראל** [19.3.17], פסקה 64 [עניין **בן שטרית**]). ההנחה היא, שכאשר קורבן לאלימות אומר דברים הקשורים למעשה האלימות שלו היה קורבן, אין דעתו נתונה לאמירת שקר (ע"פ 740/12 **מדינת ישראל נ' ברסקי** [21.7.14], פסקה 27 מפי כבוד השופט מלצר, תוך ציטוט מע"פ 5730/96 **גרציאני נ' מדינת ישראל** [18.5.98], בפסקה 4).

64. הסעיף מאפשר קבלת אמרת קורבן אלימות, אף אם קורבן האלימות אינו מעיד בבית המשפט, אך בענייננו אין קושי כזה, שכן המתלוננת העידה. החלופה הראשונה בסעיף מתייחסת לאמרה שנאמרה בשעת מעשה האלימות, או סמוך לאחריו, או לאחר שלקורבן הייתה הזדמנות ראשונה להתאונן עליו. המונח "סמיכות" מתפרש על-פי נסיבות העניין [עניין בן שטרית].

65. בענייננו, אמרות המתלוננת מקיימות את התנאים הקבועים בסעיף 10(1): כפי העולה מעדותה של המתלוננת וכן מעדותה של האחות האחראית, אלה, מיד כאשר יצא הנאשם מחדר הרופאים, ולאחר שלחצן המצוקה עליו לחצה המתלוננת לא פעל, פנתה המתלוננת אל האחות אלה וסיפרה לה על דברי האיום שהשמיע כלפיה הנאשם, טענה שהנאשם צעק, התלהם וקילל אותה וכן טענה שהנאשם זרק עליה כיסא. על הדברים חזרה המתלוננת גם באזני השוטר, אשר הגיע אל בית החולים, בהמשך לשיחה עם מוקד 100 שניהל מאבטח בית החולים, יוני, כאשר דיווח על האירוע.

66. אין ספק, כי על ציר זמנים זה, ניתן לקבוע שאמרות המתלוננת (באזני האחות אלה ובאזני השוטר ייטב בר) נאמרו בסמיכות זמנים רבה לאירוע נשוא פרט האישום הראשון ונוגעות לו. לפי סדר האירועים, האמרות נאמרו כדבר ראשון ובהזדמנות ראשונה מיד לאחר המקרה, ומכאן ניתן לקבוע קבילותן.

67. קבילות אמרת המתלוננת, מכוח סעיף 10 לעניין תוכנה [בענייננו - המלל המאיים] אין משמעה כי לא ניתן לפקפק באמיתותה. ככל שהדברים נוגעים למהימנות, מצאתי את עדותה של האחות אלה, באשר להתרשמותה מהמצב הנפשי בו הייתה נתונה המתלוננת, ככזו המעמעמת את החשש שדברי המתלוננת אינם תואמים את האמת. כמפורט לעיל, האחות אלה העידה, כי התרשמה שהמתלוננת הייתה בפאניקה ובסערת רגשות, אדומה ונסערת, וכן ציינה כי היא עובדת עמה מזה כ- 20 שנה ומכוח היכרותה עימה יכולה הייתה לזהות את מצבה הנפשי מיד לאחר האירוע. האמירות שנאמרו ע"י המתלוננת לאחות אלה, היו ספונטניות ולא במענה לשאלות כלשהן, או פניה יזומה של האחות אל המתלוננת. למעשה, המתלוננת יצאה אל תחנת האחיות, במטרה למסור את הדיווח מאחר ולא הצליחה להזעיק עזרה באמצעות לחצן המצוקה. נסיבות אלו יחד, מתגבשות לכדי בסיס מוצק למסקנה, שמדובר באמרות אמיתיות ואותנטיות.

68. אני ערה לפער הקיים בין דברי האיום שטענה האחות אלה במשטרה, שנאמרו לה ע"י המתלוננת, ולפיהם איים הנאשם כי ידקור את המתלוננת, לבין אלו העולים מעדותה הראשית ולפיהם איים הנאשם כי ידקור את הצוות הרפואי. יחד עם זאת, לא סברתי כי יש באמור בכדי לגרוע ממהימנות גרסתה של המתלוננת, באשר למלל המאיים שהופנה כלפיה ע"י הנאשם.

69. כן, אציין כי לא סברתי כי יש בעובדה שתחילה לא ביקשה המתלוננת להגיש תלונה ורק למחרת יום האירוע פנתה לתחנת המשפט, בכדי לגרוע ממהימנות גרסתה. המדובר בפער זמנים קצר ביותר והמתלוננת הסבירה, שלאחר שחשבה על הדברים מספר שעות לאחר האירוע ומאחר והייתה חרדה לצוות הרפואי וחששה שהנאשם יממש את איומיו כאשר מצבה של אימו יחמיר, סרה לבסוף אל תחנת המשטרה לצורך מסירת התלונה. הסבר זה מקובל עליי. מטעם זה, איני רואה בהגשת התלונה יום לאחר האירוע, כהשתהות שיש בה בכדי להוות כבישת גרסה הגורעת ממשקלה.

70. לסיכום נקודה זו, הן עדותה של אלה והן דו"ח הפעולה שנכתב ע"י השוטר שהגיע אל בית החולים, מתקבלים כראיות עצמאיות לאמיתות תוכן של אמרות המתלוננת. ראיות אלה מחזקות את עדותה של המתלוננת, אשר שבה וחזרה בעדותה בבית המשפט על דברי האיום שנאמרו לה על ידי הנאשם ביום 24.12.18.

71. **שלישית**, חיזוק נוסף לגרסתה של המתלוננת, ניתן למצוא גם בגרסת הנאשם, אשר ממנה עולה כי היה נתון בסערת רגשות על רקע מצבה ההולך ומתדרדר של אמו, כי כעס על כך שאינה מקבלת טיפול ראוי, כטענתו, ועל כי סבר שסימנים על גופה הם תוצאה של התנהגות פלילית של הצוות. הנאשם אמנם הכחיש את האמירות המיוחסות לו, אך אישר, כי צעק והתלהם, וכן שאמר לרופאה שאם יקרה לאימו דבר מה, יהיה לה ולצוות רע. התרשמותי מעדות הנאשם היא, כי ביקש להרחיק עצמו מהאירוע, לצמצם בחלקו ולהטיל אשמה על המתלוננת, בטענה שצעקה עליו והתנהגה בגסות ובחוסר סבלנות כלפיו, כך שגם ביחס לחלקי האירוע בהם הודה, לא נטל אחריות באופן מלא.

72. במכלול הראיות שפורטו לעיל, אני דוחה את גרסתו של הנאשם וקובעת כי הוכח שהאמירות המפורטות באישום הראשון, אכן נאמרו על ידו.

73. לאורן של ההלכות שפורטו לעיל, נבדוק כעת האם נתגבשו יסודות העבירה בנסיבות המקרה דנן. קבעתי כאמור, שהוכח כי הנאשם אמר למתלוננת את המלל המיוחס לו באישום הראשון. ברי, כי הדברים שנאמרו בפשוטם מהווים מלל מאיים על גופה של המתלוננת ("אני אזיין אותך, אני אדקור/אשחט אותך"), וכן על גופם ושלומם של צוות בית החולים (אם יקרה משהו לאמו, יביא אנשים לבית החולים שיהרגו את כולם). האמירות המאיימות שהוכח שנאמרו, בצירוף לצעקותיו של הנאשם על המתלוננת בעת האירוע, לגידופיו, להתלהמותו ולדחיפת הכיסא בגסות (שאינה מוכחשת), עולים בבירור כדי התנהגות מאיימת.

74. באשר להתקיימות היסוד הנפשי - המדובר במלל מאיים ובהתנהגות שבוצעו ע"י הנאשם בסיטואציה שבה המתלוננת, לטענת הנאשם, סירבה להעניק לאמו את הטיפול הרפואי והסיעודי שהוא סבר שנחוץ לה ואשר דרש שיינתן לה. המתלוננת, מצידה טענה כי באותן נסיבות ניסתה להסביר לנאשם שבמצבה הסופני של אמו כל שניתן לעשות עבורה הוא להקל על סבלה ומכאוביה. בנסיבות העניין, אני קובעת, כי יש בדברים שנאמרו ע"י הנאשם ובהתנהגותו, בכדי להוות איום קונקרטי, ממשי, וכזה שיש בו בכדי להקניט אדם מן היישוב. יצוין, כי פרט להתקיימות המבחן האובייקטיבי, הרי שגם מבחינה סובייקטיבית, כפי העולה מעדותה של המתלוננת ומפנייתה למשטרה, עלה בידי הנאשם לזרוע חרדה ופחד בליבה, כי אכן בכוונתו לפגוע בה ובצוות הרפואי בבית החולים.

75. לאור כל נימוקי המפורטים לעיל, אני קובעת כי עלה בידי המאשימה להוכיח שהתקיימו במקרה דנן, הן היסוד העובדתי והן היסוד הנפשי של עבירת האיומים המיוחסת לנאשם באישום הראשון לכתב האישום.

1. האם הוכחה עבירת האיומים המיוחסת לנאשם באישום השני?

76. כאמור לעיל, עפ"י כתב האישום, מספר שבועות לפני האירוע המתואר באישום הראשון, במועד שאינו ידוע

למאשימה, הנאשם אמר למתלוננת "אמא שלי היא הכל בשבילי, אני מוכן לעשות בשבילה הכל, אפילו להרוג", תוך שציין בפניה שישב בעברו בכלא.

77. על אירוע זה, סיפרה המתלוננת בתחנת המשטרה, בעת שהגיעה להגיש תלונה על האירוע המפורט באישום הראשון.

78. הנאשם מכחיש את השיחה עם המתלוננת, מכחיש את האמירות המאיימות וטוען שציין בפני עו"ס בית החולים שריצה בעבר תקופת מאסר בכלא ולא בפני המתלוננת.

79. לאחר שבחנתי את הראיות, הגעתי לכלל מסקנה, כי המיוחס לנאשם בפרט האישום השני לא הוכח מעבר לספק סביר. אמנם, קבעתי כי עדותה של הרופאה, מהימנה עליי, אולם בניגוד לדברי האיום המפורטים באישום הראשון, אשר נמסרו בהזדמנות הראשונה מפי המתלוננת, בסמיכות רבה לאירוע ונמצאו לו חיזוקים ראייניים והכל כפי שפורט לעיל, הרי ביחס לאיום המיוחס לנאשם בפרט האישום השני, נמצאנו במצב של גרסה אל מול גרסה.

80. המתלוננת לא מסרה תלונה בנוגע לאירוע נטען זה בסמוך לאמירת הדברים, ונראה כי גם לא הייתה לה כל כוונה למסור, לולא התרחש האירוע נשוא האישום הראשון. לא הוצגה כל ראיה או עדות ממנה עולה, כי הדברים אכן נאמרו למתלוננת, כפי שנטען. המתלוננת לא דיווחה על הדברים בזמן אמת לאבטחת בית החולים או לממונים עליה, לא נערכה על ידה כל תרשומת, וזאת למרות שציינה בעדותה כי הדברים שנאמרו לה היו מוזרים וחריגים. הנאשם, כאמור, מכחיש את הדברים, ובמצב ראייני זה, אני סבורה כי המעשה הנטען לא הוכח ברמה הראייתית הנדרשת בפלילים.

3ד. המטריה המשפטית - עבירת ניסיון תקיפה סתם:

81. עבירת התקיפה סתם קבועה בסעיף 379 לחוק וקובעת כך:

"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה".

82. סעיף 25 לחוק העונשין מגדיר ניסיון מהו כדלקמן:

"אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה".

83. בכדי לבחון האם מעשיו של הנאשם חרגו מגדר הכנה ועברו לשלב הניסיון יש לבחון בהתאם לפסיקה את מבחן הקרבה להשלמת הביצוע או את מבחן הביצוע ההתחלתי המגלה בצורה חד משמעית את כוונת העושה. כך עולה, בין היתר, מדברי כב' השופט א' לוי ע"פ 9849/05 **מדינת ישראל נ' ברואיר** (2006):

"הן הפסיקה והן הכתיבה המשפטית נאלצו אפוא לצקת להגדרה זו תוכן, ואף הוצעו מספר דרכים להבחנה בין מעשה "הכנה" ל"ניסיון". נקבע, כי לשם הרשעתו של אדם ב"ניסיון" לבצע עבירה, "די בכך, שנעשה מעשה גלוי, 'המקרב' את תהליך ביצועה של העבירה המושלמת. לעיתים קיימות נסיבות, שבהן ניתן אף להסתפק במעשה המבטא את תחילת תהליך הביצוע של העבירה המושלמת, ובלבד שיש בכך כדי לגלות בצורה חד-משמעית את כוונת העבריין" (ע"פ 355/88 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 221, 264; ע"פ 6948/93 אלבוז נ' מדינת ישראל, לא פורסם, מיום 22.11.94). העולה מכך הוא, כי ההלכה מאפשרת להטיל אחריות בגין ניסיון לבצע עבירה באחת משתי דרכים חלופיות. מסלול אפשרי אחד הוא זה הקובע כי שלב הניסיון מתחיל מרגע שנעשה מעשה "המקרב את תהליך ביצועה של העבירה המושלמת". על-פי המסלול השני, ניסיון לבצע עבירה עשוי להתקיים עוד לפני שהמבצע מתקרב להשלמת העבירה. על-פי מבחן זה ניתן להסתפק גם בתחילת הביצוע, אולם אז יש להוסיף ולדרוש שבאותו שלב התחלתי היה גם "כדי לגלות בצורה חד-משמעית את כוונת העבריין".

(וראו גם ע"פ 5271/09 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 17.5.11)).

האם הוכחה בענייננו עבירה של ניסיון תקיפה?

84. עפ"י כתב האישום, נטען כלפי הנאשם כי הדף כיסא לכיוון המתלוננת, אך הכיסא "נתקע" בשולחן שהיה בסמוך ולא פגע במתלוננת.

85. בעדותה, טענה המתלוננת, כי כאשר קם המתלון לאחר שיחתם, הוא דחף את הכיסא בחוזקה לכיוונה, וכי הכיסא נעצר בשולחן. המתלוננת לא שללה בעדותה את האפשרות שהנאשם לא התכוון לפגוע בה עם הכיסא. הנאשם לא הכחיש, כי הדף בגסות את הכיסא לעבר השולחן, אשר מצדו השני ישבה הרופאה, אך טען כי לא הייתה לו כל כוונה לתקוף את הרופאה באמצעות הכיסא ושבאם היה חפץ לעשות כן, יכול היה, מאחר ושניהם היו לבדם בחדר.

86. יישום המבחנים שנקבעו בפסיקה על המקרה דנן מעלה, לטעמי כי קיים ספק האם מעשהו של הנאשם חרג משלב ההכנה. הנאשם לא עשה, מעבר לדחיפת הכיסא, שום תנועת גוף אשר מקרבת אותו לביצועה של העבירה המושלמת, לא הלך לעבר המתלוננת, לא הרים את הכיסא לעברה. מעשיו של הנאשם גם אינם מגלים בצורה חד-משמעית כוונה לתקוף את המתלוננת, בפרט שהאירוע מתרחש בחדר סגור, הנאשם ביצע את המעשה בשעה שבינו לבין המתלוננת מפריד שולחן, וחרף זאת לא ביצע כל פעולה למעט דחיפת הכיסא מיד לאחר שקם ממנו ובטרם יצא מן החדר. לא שוכנעתי, כי אלמלא עזב המתלון את המקום, העבירה הייתה מושלמת. לפיכך, לא ניתן לקבוע כי מעשי הנאשם חרגו משלב ההכנה.

87. אף בנוגע ליסוד הנפשי של מטרה, לא ניתן ללמוד מתוך הנסיבות כי הנאשם התכוון להשלים את ההתנהגות ולתקוף את המתלוננת.

88. לפיכך, אני קובעת כי יש לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירה של ניסיון תקיפה.

ה. סוף דבר:

89. לאור נימוקי המפורטים לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירת ניסיון לתקיפה סתם ומעבירת האיומים המיוחסת לו באישום השני, ולהרשיעו בעבירת האיומים המיוחסת לו באישום הראשון.

ניתנה היום, ט"ו שבט תשפ"ב, 17 ינואר 2022, במעמד הצדדים